

ΤΙ ΘΑ ΣΩΣΕΙΣ;

Των Αναστάσιου Αναστασίου, Σοφίας Μπιντέλα, Ιωάννας Οικονόμου, Νεφέλης Πρινωτάκη, Άρτεμις Σούκα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

A) ΣΑΛΛΑΧ

B) ANNA

Γ) ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Δ) ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

E) ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ: ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Ο Σαλλάχ γράφει στο δωμάτιο του και από πίσω ακούγεται φωνή να λέει τα λόγια του.

Αθήνα 14 Σεπτεμβρίου 1975. Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα είναι η πρώτη μου ημέρα στο νέο σχολείο. Η κίνηση στους δρόμους είναι αφόρητη. Πλησιάζοντας στο τεράστιο κτήριο με έπιασε μεγάλο άγχος και ταραχή. Γύρω μου πλήθη παιδιών περπατούν στους δρόμους και στα πεζοδρόμια, ενθουσιασμένα που θα ξανασυναντηθούν με τους φίλους τους. Έφτασα στην κεντρική είσοδο, μπροστά μια πελώρια, βαριά, σιδερένια πόρτα. Όλα ήταν περίεργα! Εξωπραγματικά! Χάθηκα ανάμεσα στα παιδιά στο προαύλιο, ελπίζοντας να μην με παρατηρήσει κανείς.

Διακόπτει το γράψιμο και μιλάει κοιτώντας το κοινό.

ΣΑΛΛΑΧ:

Μακάρι να ανοίξει η γη να με καταπιεί!

Σκύβει προς το γραπτό του, αρχίζει να γράφει και ακούγεται πάλι η φωνή πίσω να εκφωνεί:

Μόλις χτύπησε το κουδούνι, τα παιδιά ξεχύθηκαν σε ομάδες και έτρεξαν προς τις τάξεις. Βάδισα προς την αίθουσα 10Α, κρατώντας μια απόσταση από τους υπόλοιπους μαθητές. Κοντοστάθηκα μπροστά στην πόρτα και από το μικρό τζαμάκι παρατήρησα το εσωτερικό της αίθουσας. Χτύπησα την πόρτα όσο πιο απαλά μπορούσα και περίμενα μέχρι κάποιος να μου ανοίξει. Ο καθηγητής άνοιξε την πόρτα κι εγώ κάθισα στην μόνη κενή θέση, δίπλα σε ένα όμορφο κορίτσι με έντονα σχηματοποιημένα χαρακτηριστικά και σκουρόχρωμο μαλλί.

Μπαίνει μια κοπέλα και κάθεται δίπλα του.

ΣΑΛΛΑΧ:

Γεια!

ANNA:

Γειά! πώς σε λένε;

ΣΑΛΑΧ:
Σαλάχ, εσένα;

ANNA:
Άννα.

ΣΑΛΑΧ:
Είσαι καινούργια;

ANNA:
Ναι. Κι εσύ;

ΣΑΛΑΧ:
Ναι.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ:
Σαλάχ Ντι;

ΣΑΛΑΧ:
Ναι, εγώ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: (ακούγεται πολύ δυνατά η φωνή του)
Θα έρθεις να παρουσιαστείς;

ΣΑΛΑΧ:
Ναι, αμέσως.

Σηκώνεται και γυρίζει προς το κοινό.

ΣΑΛΑΧ:
Ονομάζομαι Σαλάχ Ντι, έρχομαι από την Υεμένη και...μου αρέσει το ποδόσφαιρο.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: (ακούγεται από πίσω η φωνή του)
Α, μάλιστα! Έχω συνεννοηθεί με τον Διευθυντή. Πήγαινε!

Ακούγονται–ηχογραφημένοι-ψίθυροι των μαθητών.

Ο Σαλάχ γυρίζει στο σημείο που καθόταν και βάζει τα πράγματά του μέσα στην τσάντα του.

ANNA:
Πού πας;

ΣΑΛΑΧ:
Είμαι μουσουλμάνος και δεν μπορώ να παρακολουθήσω το μάθημα.

ANNA:

Εντάξει! τότε περίμενε στο παγκάκι.

Ακούγονται ψίθυροι και γέλια των μαθητών (ηχογραφημένα)

Ο Σαλάχ ξανακάθεται μπροστά στο ημερολόγιό του, ξαναπιάνει το μολύβι του, ενώ ταυτόχρονα ακούγεται η εκφώνηση του κειμένου του:

Κατέβασα το κεφάλι μου και βάδισα γρήγορα έξω από την τάξη. Δάκρυα έτσουζαν τα μάτια μου, καθώς καθόμουν στο μοναδικό παγκάκι έξω από την τάξη. Έκλαψα, έκλαψα σιγανά. Έκλεισα την στεναχώρια μέσα μου, την κλείδωσα στην ψυχή μου, όπως κάνω πάντα άλλωστε, Κανείς δεν με ακούει. Τα δάκρυα μονομιάς σταμάτησαν, τα συναισθήματα και η έκφραση του προσώπου μου άλλαξε. Σοβάρεψα. Έκλεισα τα μάτια και μίσος ξεχείλισε από τα βάθη της ψυχής μου. Την επόμενη ώρα, όταν μπήκα στην τάξη οι ψίθυροι συνεχίστηκαν και εγώ πηγαίνοντας προς την θέση μου κατέβασα το κεφάλι μου. Ο καθηγητής μπήκε στην τάξη και διέκοψε τη φασαρία. Το μάθημα ξεκίνησε, αλλά εγώ δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Όταν χτύπησε το κουδούνι μάζεψα γρήγορα τα πράγματά μου. Η Άννα με πλησίασε.

ANNA:

Θες να περπατήσουμε μαζί ως το σπίτι σου; Μένεις εδώ στα Εξάρχεια;

ΣΑΛΑΧ:

Ναι.

Περπατούν μαζί.

ANNA:

Από ποια χώρα είσαι;

ΣΑΛΑΧ:

Είμαι από την Υεμένη. Όταν ήμουν 5 χρονών ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος. Ο μεγαλύτερος αδερφός μου σκοτώθηκε. Ο πατέρας μας πήρε και φύγαμε όπως όπως. Ταξιδεύαμε κρυφά για...κι εγώ δεν ξέρω για πόσον καιρό!

ANNA:

Λυπάμαι πολύ... Στέκεται. Αυτό είναι το σπίτι μου, αν θες μπορείς να έρθεις κάποια μέρα.

ΣΑΛΑΧ:

Α, ευχαριστώ πολύ! Αλλά δεν ξέρω αν μπορώ! Νομίζω ότι μόνο στο σχολείο μπορώ να σε βλέπω και να τα λέμε. Μόνο εκεί μπορείς να μ' ακούς κι αυτό με κάνει να νιώθω ήρεμος και χαρούμενος. Το ξέρεις ότι μόνο εσένα εμπιστεύομαι.

ANNA:

Σαλάχ, θα είμαι κοντά σου μέχρι να κάνεις κι άλλους, πραγματικούς φίλους. Τα λέμε αύριο στο σχολείο.

ΣΑΛΑΧ:

Οκ τα λέμε αύριο.

Ακούγεται η φωνή εκφώνησης του ημερολογίου.

Πήρα τον αντίθετο δρόμο. Είχα αποφασίσει να μην γυρίσω σπίτι. Κάθισα σε ένα καφέ.

Όλοι γύρισαν και με κοίταζαν. Η σερβιτόρα δεν πλησίασε το τραπέζι που καθόμουν. Με πλησιάζει ένας άγνωστός μου, ένας καλοντυμένος κύριος.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ-ΕΜΠΟΡΟΣ:

Καλησπέρα μικρέ μου! Βάσανα, ε; Για πάρε αυτό. Θα σε βοηθήσει να ξεχάσεις όλα σου τα προβλήματα και όλες σου τις δυσκολίες.

Αφήνει ένα σακουλάκι.

Ήχοι από σειρήνες περιπολικών και ο Έμπορος αρπάζει τον Σαλάχ φεύγουν τρέχοντας απ' τη σκηνή. Οι σειρήνες ακούγονται όλο και πιο δυνατά, ενώ έχουν σβήσει τα φώτα της σκηνής.

Φώτα

Στο σπίτι του Σαλάχ.

Οι γονείς του στέκονται και συζητούν χωρίς να ακούγονται τα λόγια τους. Το ύφος και

οι κινήσεις τους αλλάζουν έτσι ώστε να φαίνονται: ανήσυχοι, θυμωμένοι, επιθετικοί και μετά λυπημένοι και μεταξύ τους και προς τον Σαλάχ, που κάθεται στην άλλη άκρη της σκηνής. Δίπλα του κάθεται η Άννα. Μετά από λίγο η Άννα σηκώνεται και πέφτει χαλαρά στο πάτωμα, σαν μια μαριονέτα που την αφήνουν να πέσει.

Σβήνουν τα φώτα.

Σε δύο καρέκλες, μπροστά από ένα γραφείο κάθονται ο Σαλάχ και πίσω του, όρθια, η Άννα. Βγαίνει στη σκηνή μια γυναίκα, η Υπεύθυνη Κέντρου Απεξάρτησης, Κατερίνα Μάτζη και κάθεται σε μια καρέκλα πίσω από ένα γραφείο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Ο κύριος Σαλάχ Ντι;

ΣΑΛΑΧ:

Ναι, εγώ είμαι!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Καλησπέρα! Λέγομαι Κατερίνα Μάτζη και είμαι υπεύθυνη στο Κέντρο Απεξάρτησης. Θα μπορούσα να σας μιλάω στον ενικό;

ΣΑΛΑΧ:

Ναι, βέβαια! Κανένα πρόβλημα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Πολύ ωραία! Σαλάχ, στο φάκελό σου βλέπω ότι είσαι στη χρήση. Σωστά; **Κρατάει σημειώσεις.**

ΣΑΛΑΧ:

Ναι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Θα ήθελες να ενταχτείς σε ομάδα ή θα προτιμούσες να κάνεις συνεδρία μόνος σου;

ΣΑΛΑΧ:

Αν γίνεται, θα προτιμούσα να είμαι μόνος μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Πόσα χρόνια κάνεις χρήση ουσιών;

ΣΑΛΑΧ:

Σχεδόν τρία χρόνια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Έχεις ξαναπροσπαθήσει να πας σε μονάδα απεξάρτησης;

ΣΑΛΑΧ:

Όχι, είναι η πρώτη μου φορά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Η οικογένειά σου το γνωρίζει;

ΣΑΛΑΧ:

Βέβαια!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΤΖΗ:

Έχεις πάρει την απόφαση να προσπαθήσεις να πατήσεις γέρα στα πόδια σου;

ΣΑΛΑΧ:

Ναι. Νομίζω ότι δεν έχω άλλη επιλογή.

Γυρίζει και κοιτάζει την Άννα. Εκείνη του χαϊδεύει τα μαλλιά και απομακρύνεται προς το σκοτεινό μέρος της σκηνής.

Λίγο λίγο χαμηλώνουν τα φώτα σε όλη τη σκηνή μέχρι που σβήνουν. Ακούγεται μουσική.

Μετά από λίγο ανάβει ένας προβολέας στο κέντρο της σκηνής. Στο φωτισμένο τμήμα βλέπουμε τον Σαλάχ γονατισμένο, με σκυφτό κεφάλι, με πλάτη στο κοινό.

Σηκώνεται σιγά σιγά, σαν μαριονέτα και γυρίζει προς το κοινό.

ΣΑΛΑΧ:

Μετά από ένα χρόνο προσπάθειας τα κατάφερα! Νιώθω επιτέλους χαρούμενος!

ΤΕΛΟΣ